

plynuli tri týždne a celá kráľovská družina odchádzala s princom Jaseňom na svadbu. Kráľ bol teraz zhovorčivejší a veselší. Mal pocit, že omladol. Celé roky smútil za svojou krásnou ženou a svojim priateľom. Teraz cítil, že šťastie, ktoré prežíva jeho syn, je aj jeho šťastím. Keď došli k jazeru, kráľovská družina zastala. Všetci si potrebovali oddýchnuť a nabrať síl. Princ išiel na kraj bukového lesa, na miesto, kde sa prvýkrát stretol s Brezičkou. Zažmúril oči a predstavoval si ju, keď odrazu začul chrapľavý hlas zlej čarodejnice Elby:

- Tak tu si, môj drahý princ. Prišla moja chvíľa.
- Kto si, kde sa tu berieš? — povedal princ prekvapene.
- Som Elba, o ktorej ti rozprával tvoj kráľovský otec.
- Čo odo mňa chceš?
- Chcem si ťa len obzrieť a dotknúť sa ťa, krásny princ.
- A potom už dáš pokoj?

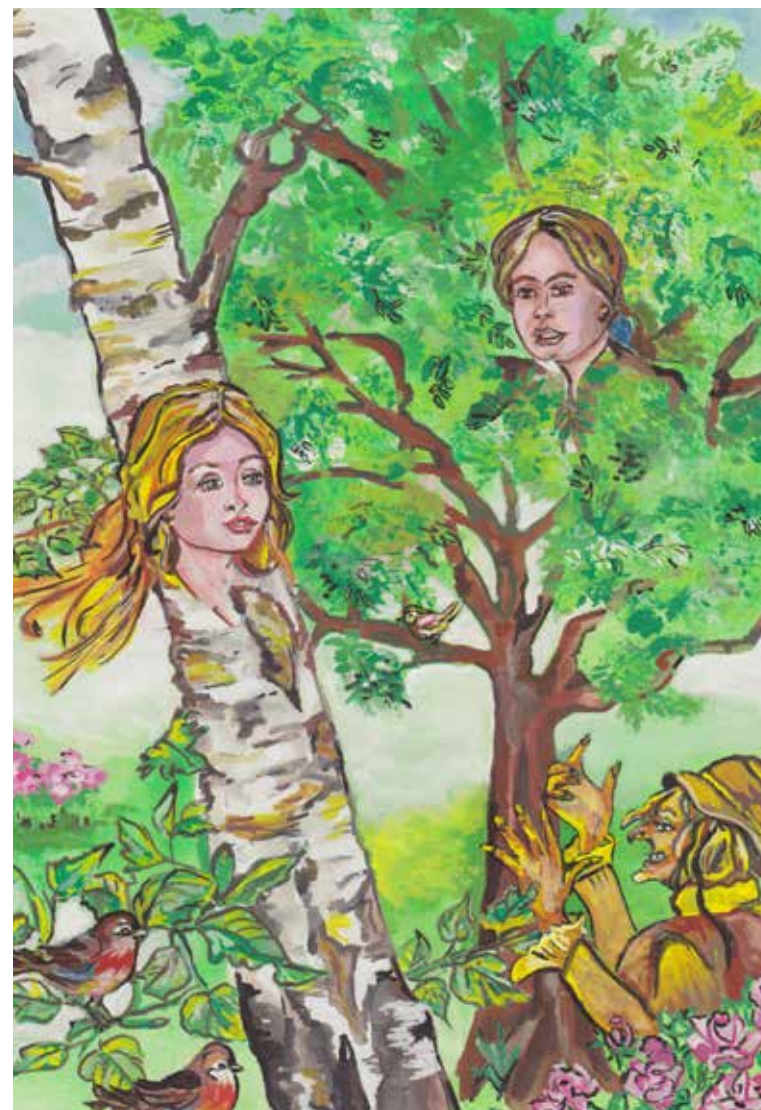
— Pravdaže, drahý princ. Pod sem bližšie, nech si ťa obzriem.

Princ vo svojom šťastí ani len netušil zlé úmysly čarodejnice. Tá vytiahla spod zástery halúzku z jaseňa, napustenú odvarom premeny a pošibala mladého princa, pričom odriekala zaklínadlo. Princ sa začal meniť na strom – jaseň. Keď to zbadal, uvedomil si svoje nešťastie a z očí mu začali stekať slzy. Listy jaseňa, zmáčané slzami, sa v slnečných lúčoch leskli ako sýtozelené drahokamy – smaragdy.

Kráľ Štefan si spomenul na zlú čarodejnicu Elbu a okamžite sa vybral za svojím synom. Chcel ho varovať, aby si na ňu dával veľký pozor. Žiaľ prišiel neskoro. Počul len nárek svojho syna Jaseňa a chrapľavý hlas čarodejnice:

— To je moja pomsta, drahý princ. Teraz už navždy budeš blízko mňa a ja budem odpočívať v tvojom tieni.

Keď kráľ videl svojho syna premeneného na strom, horko zaplakal. Okamžite vyslal najrýchlejšieho jazdca, aby oznámil toto nešťastie princeznej a jej kráľovským rodičom.

Keď sa Brezička dozvedela, čo sa stalo s jej milým, vysadla na svojho lietajúceho koníka a letela za ním. Už z diaľky videla strom a okolo neho kráľovskú družinu. Zosadla z koňa a pribehla k svojmu premenenému milému:

– Drahý môj princ, chcem byť aj ja stromom.

– Nie, Brezička, nechod blízko mňa, lebo odvar premeny ešte na listoch pôsobí a mohla by si sa premeniť aj ty na strom.

To Brezičku potešilo a už objímala lístočky svojho premeneného princa s prosbou, aby aj ona bola stromom. V tú chvíľu sa začala meniť na brezu a spojila sa s princom svojimi koreňmi. Princove listy zašumeli, akoby hovorili:

– Čo si to urobila, Brezička? Ty si mohla žiť ako človek a byť šťastná.

Nato breza svojimi listami odpovedala:

– Načo by mi bol život bez teba, drahý môj princ. Teraz môžeme byť navždy spolu, spojení koreňmi.